

нието му, че всичко що се върши въ родния край, вършатъ го разни чужденци — нехранимайковци и че поляцитѣ нѣма защо да възлагатъ надѣжди на разни чужди господари, които правятъ всичко за свой кефъ и интересъ. Да диримъ упование сами въ себе ².

Между всички поетически творения въ полската литература отъ първата половина на нашия вѣкъ, Панъ Тадеушъ е единственното здраво творение.. И той стои на чело, отъ него се развива сѣтнешната полска литература. Основнитѣ черти на различни типове отъ полското общество, каквито Мицкевичъ е подзелъ въ Зося, Тадеуша, Яцека, Соплица и др., и до день-днешенъ подзематъ и развиватъ полскитѣ художници на словото, отъ Крашевски та чакъ до съврѣмения най-виденъ повѣствователъ, Хенрикъ Сенкевича. Художественната простота и естественность на Панъ Тадеуша служатъ за идеалъ, къмъ когото се домогватъ чакъ и до днесъ полскитѣ писатели. По здравина на чувство, равенъ на Омира и Гете, Мицкевичъ се явява достоенъ прѣдставителъ на полския гений прѣдъ чуждия свѣтъ и на това се основава неговото общечеловѣческо значение. Като вдъхновенъ пѣвецъ на природата и вѣщъ тълкователъ на най-дълбокитѣ човѣшки настроения, радости и страдания, разочерования и надѣжди, които се тажатъ въ всѣка душа и намиратъ отзивъ въ всѣко сърдце, — Мицкевичъ е заслужилъ обичта на всички, които сж се запознали съ творенията му и упознали скръбта на неговия земенъ дѣлъ.

² Пѣсень дванадесета.